

Misericordias

J4, 27-43

18.4.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Co kdo sklídí, bude též jíst a bude chválit Hospodina,
a kdo budou sbírat hrozny, budou z nich pít víno na mých svatých nádvořích.

Píseň: 440

Čtení: 1Kr3, 4-10

Píseň: 140

Kázání: J4, 27-43

Již třetí neděli po sobě trávíme u Jákobovy studny. Je vedro, Ježíš zde tráví čas, než se učedníci vrátí s jídlem. Vzduch se tetelí vedrem. Co je ten *dar Boží*, který nabízí Ježíš Samařance? Co je ta voda živá, po které nebudeme žíznit? A především, kdo je ten, který toto vše zprostředkovává? A kde se s ním setkat?

A v tom přišli učedníci jeho, i divili se, že by s ženou mluvil. Och, jak to, že Ježíš mluví s těmi, kteří zmizeli z našeho zorného pole? Jak to, že Ježíš mluví se ženou, Samařankou – tedy s někým, kdo by vůbec neměl podle všech společenských i náboženských představ patřit k Ježíšovým lidem? *Avšak žádný jemu neřekl: Nač se jí ptáš, aneb proč mluvíš s ní?* Možná, že bychom si měli něco vzít z respektu učedníků. Učedníci si možná v duchu myslí cokoli, avšak nemají odvahu se svého rabiho zeptat. Proč, Ježíši, mluvíš se všemi okolo, jen s námi nikoli?

Ježíš míní jinak. Možná chce, aby učedníci nejen konali jeho slova, ale hlavně, aby se ptali. Možná chce, abychom byli znejistěni tím, že hlavní komunikace Boha nevede skrz nás. Proč, Ježíši, oslovuješ ty, které jsme vyřadili ze svého zorného pole? Proč se, Ježíši, vybavuješ s těmi, se kterými si nemáme co říct?

Žena zapomněla na svůj úkol vážit vodu ze studně. Zanechala vědra, vždyť je již nepotřebovala. Našla Krista a s touto radostí spěchá do města, aby své setkání vypověděla i jiným. Její údiv nad člověkem Ježíšem: *Není-li on ale Kristus?* zní jako údiv a zároveň jako zpráva, o které se neustále pochybuje. I my si mnohdy říkáme *„Není-li on, ale Kristus?“* ve kterého jsme uvěřili? Jak tento člověk – Ježíš z Nazaretu – nám může proměnit život?

Svědka Jan ponechal ženu ženou a vrací se opět ke studni. Ještě nepolevilo vedro, ještě možná nepolevila únava Ježíšova. *„Mistře, pojez něco!“ On jim řekl: „Já mám k nasycení pokrm, který vy neznáte.“* Opět je zde to známé, co člověk-my můžeme znát z Božích věcí a co

neznáme? Kam až můžeme nahlédnout do tajemství Božích darů shůry? Ježíš opět poukazuje na důsledek toho, co může nám lidem nabídnout k uhašení žízně i toho, co vede k nasycení.

Jestliže voda tišila žížeň Samařanky po životě, nyní pokrm, který nabízí Ježíš, má nasytit činěním vůle toho, který Ježíše poslal. Nejen jeho, ale především nás. Podivné sycení, podivná řeč. Jak může být v dnešní individualistické společnosti, společnosti, kde se prosazuje vůle jednotlivců, být tím největším nasycením – tedy uspokojením – plnit něčí vůli, i když je to samotný Hospodin? To jako Ježíše nejvíc uspokojovalo pomýšlení na utrpení, pot, krev a kříž, na utržení, posměšky, vyhánění? Jak si to máme vysvětlit? Tak tohle je ten dar shůry, který nás má nasytit? Námaha a zase jen námaha?

Ježíš nechává učedníky, prvotní církve, ale i nás, bez odpovědi. Na tuto odpověď si možná musíme počkat, až přijde Ježíšova hodina zmrtnýchvstání. Již nastala a je tu.

Ježíš učedníkům i nám napovídá. Podobností o setí a žni nám má povědět, o čem Ježíš mluví.

Co je těžší: Zasívat každé jaro s tím, že možná bude žeň, pakliže obilí nepomrzne, neuschne, pole se příliš nezaplevelí, nepřijdou kroupy, deště nebo někdo, kdo to v noci sklídí za nás a nám zbyde jenom strniště? Nebo je těžší námaha žně, vedro, prach, pot, skládání do snopů, mlácení, rozdělení plev od zrna a sklizení zrna do stodol? Na tuto odpověď Ježíš odpovídá asi takto; a budu parafrázovat:

Musel jsem jít do Samaří. Bylo to třeba, abych i zde zvěstoval své království. Zasel jsem. Podívejte: žena, od které byste to nečekali, svědčila o mně a přivedla jiné. Vůbec církve má užitek z mé setby. Setba je ohrožená množstvím faktorů, ale sklizeň bude. Vy, učedníci, potažmo církve, sklízíte moji setbu. Touto setbou byl můj život, který jsem celý dal do služeb mého Otce v nebesích. Je to dar pro vás všechny.

Tak tento dar přijměte s radostí. Úroda bude, bude veliká, nikoli protože jste se namáhali při setbě a růstu, ale protože uvidíte užitek z toho, co jsem zde zasel. Nejde v našem životě utišit žížeň a hlad tím, že budu stále prosazovat své sobecké cíle a zájmy. Ježíš přišel, aby naplnil vůli svého Otce v nebesích, a díky tomu jej ani brány smrti nespoutaly ve své moci.

Amen.

Píseň: 237

Poslání:

Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.

Požehnání:

Pokoj bratřím i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista.
Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: 699